

LATVIJAS REPUBLIKAS SATVERSMES TIESA

SPRIEDUMS

LATVIJAS REPUBLIKAS VĀRDĀ

Rīgā 1998.gada 11.martā

Lietā nr.04 – 05(97)

Latvijas Republikas Satversmes tiesa šādā sastāvā: tiesas sēdes priekšsēdētājs A.Endziņš, tiesneses I.Čepāne un A.Ušacka,

ar tiesas sēdes sekretāri I.Rimdžus,

piedaloties pieteikuma iesniedzēja – Valsts kontroles padomes – pārstāvei I.Kalniņai un

institūcijas, kas izdevusi normatīvos aktus, kuri tiek apstrīdēti, – Ekonomikas ministrijas – pārstāvim zvērinātam advokātam J.Rozenfeldam,

pamatojoties uz Latvijas Republikas Satversmes 85.pantu, Satversmes tiesas likuma 16.panta 4.punktu un 17.panta otrās daļas 7.punktu,

Rīgā 1998.gada 25.februārī atklātā tiesas sēdē izskatīja lietu

„Par Finanšu ministrijas 1993.gada 30.aprīlī apstiprinātā nr.047./475. un Ekonomisko reformu ministrijas 1993.gada 4.maijā apstiprinātā nr.34-1.1.-187. kopīgā skaidrojuma „Par pamatlīdzekļu pārvērtēšanu uzņēmumu un uzņēmēj sabiedrību grāmatvedībā” un Ekonomikas ministrijas 1993.gada 28.decembra skaidrojumu nr. 3-31.1-231 „Par kārtību, kādā piemērojams Finanšu ministrijas un Ekonomisko reformu ministrijas kopīgais skaidrojums „Par pamatlīdzekļu pārvērtēšanu uzņēmumu un uzņēmēj sabiedrību grāmatvedībā”” atbilstību likumam „Par valsts un pašvaldību īpašuma objektu (uzņēmumu) privatizācijas kārtību”, likumam „Par valsts un pašvaldību īpašuma objektu privatizāciju” un citiem likumiem.”

Satversmes tiesa

konstatēja:

Pieteikuma iesniedzējs apstrīd Finanšu ministrijas 1993.gada 30.aprīlī apstiprināto nr.047./475. un Ekonomisko reformu ministrijas 1993.gada 4.maijā apstiprināto nr.34-1.1.-187. kopīgo skaidrojumu „Par pamatlīdzekļu pārvērtēšanu uzņēmumu un uzņēmēj sabiedrību grāmatvedībā” (turpmāk – kopīgais skaidrojums) daļā par investīciju ieskaitīšanu izpirkuma maksā privatizācijas procesā un Ekonomikas ministrijas 1993.gada 28.decembra skaidrojumu nr.3-31.1-231 „Par kārtību, kādā piemērojams Finanšu ministrijas un Ekonomisko reformu ministrijas kopīgais skaidrojums „Par pamatlīdzekļu pārvērtēšanu uzņēmumu un uzņēmēj sabiedrību grāmatvedībā”” (turpmāk – 1993.gada 28.decembra skaidrojums) atbilstību:

1) likuma „Par valsts un pašvaldību īpašuma objektu (uzņēmumu) privatizācijas kārtību” 9.pantam,

2) likuma „Par valsts un pašvaldību īpašuma objektu privatizāciju” 6.pantam,

3) likuma „Par valsts un pašvaldību uzņēmumu nomu un nomu ar izpirkumu” 8. un 20.pantam.

Pieteikuma iesniedzējs norāda, ka minētie likumi nosaka, ka privatizācijas procesā kā maksāšanas līdzekļi jāizmanto lati un sertifikāti, bet nevienā no privatizācijas metodēm nav paredzēts pielietot investīcijas nolūkā samazināt objekta izpirkuma maksu. Šāda minētajiem likumiem neatbilstoša kārtība noteikta kopīgajā skaidrojumā, kurā paredzēts, ka starpība starp pamatlīdzekļu iepriekšējo vērtību un privatizācijas komisijas noteikto vērtību var tikt noformēta bezprocenta aizdevuma veidā, un, ja īpašuma objekta (uzņēmuma) privatizācijas projektā, pirkšanas – pārdošanas līgumā vai līgumā par objekta nomu ar izpirkumu ir paredzēta investīciju ieguldīšana minētās starpības apmērā vai esošā darba vietu skaita saglabāšana un šie nosacījumi ir izpildīti nomas ar izpirkumu līguma darbības termiņā, vai pirkšanas –

pārdošanas gadījumā – gada laikā pēc līguma stāšanās spēkā, institūcija, kas parakstījusi šos līgumus, pieņem lēmumu par šo starpību norakstīšanu. Šajā skaidrojumā ir noteikta pilnīgi jauna rīcība ar valsts mantu privatizācijas procesā – bezprocentu aizdevuma līguma slēgšana un pirkuma cenas samazināšana sakarā ar ieguldītajām investīcijām vai saglabātajām darba vietām.

Uz kopīgā skaidrojuma pamata Ekonomikas ministrija izdeva 1993.gada 28.decembra skaidrojumu, kurā tika noteikts, ka bezprocentu aizdevums noformējams kā blakuslīgums vai arī privatizāciju apstiprinošajā līgumā iekļaujama īpaša sadaļa. Aizdevuma apmērs nosakāms kā starpība starp pamatlīdzekļu vērtību pirms pārvērtēšanas un privatizācijas komisijas noteikto pamatlīdzekļu nosacīto cenu. Minētajā dokumentā paredzēts arī, ka nomniekam nav jāmaksā objekta izpirkuma maksa tādā apmērā, kādā izsniegts aizdevums. Valsts kontroles padome uzskata, ka šie norādījumi ministrijām ietver sevī likumos nereglamentētus priekšrakstus, un šo jautājumu vajadzēja atrisināt ar grozījumiem likumā.

Tiesas sēdē pieteikuma iesniedzēja pārstāvis papildus norādīja, ka saskaņā ar Augstākās Padomes 1992. gada 3.marta lēmumu „Par valsts un pašvaldību īpašuma privatizācijas koncepciju un sagatavošanas programmu” valdības izstrādātās programmas tālāk jāattīsta, pamatjautājumus regulējot likumos vai valdības izdotajos normatīvajos aktos. Taču ministriju amatpersonu pretlikumīgas rīcības rezultātā, nosakot bez likumdevēja pilnvarojuma investīciju ieskaitīšanu privatizējamo uzņēmumu izpirkuma maksā, valsts finanšu līdzekļi faktiski tika dāvināti.

Finansu ministrija Satversmes tiesā iesniegtajā atbildes rakstā paskaidro, ka tā kopīgajā skaidrojumā sagatavoja daļu, kas atbilda dokumenta nosaukumam, un pret kuru Valsts kontrolei iebildumu nav. Tā kā skaidrojums bija jāsaskaņo ar Ekonomisko reformu ministriju, tad tas tika nosūtīts šai ministrijai. Lai nekavētu pamatlīdzekļu pārcenošanas atsevišķu daļu precizēšanas veikšanu, Finanšu ministrija piekrita dokumenta papildinājumiem

par to jautājumu loku, kas saskaņā ar Ministru Padomes 1993.gada 26.februāra lēmuma nr.100 „Par Latvijas Republikas Ekonomisko reformu ministrijas nolikumu” 3.5.un 3.6. punktu bija Ekonomisko reformu ministrijas kompetencē.

Ekonomikas ministrija Satversmes tiesai iesniegtajā atbildes rakstā norāda, ka tā laika Valdības politika, kas pausta 1992.gada 12.martā Ministru Padomes akceptētajā tautsaimniecības stabilizācijas neatliekamo pasākumu programmā (sēdes protokols nr.11, 3.paragrāfs), kā arī Augstākās Padomes 1991.gada 20.marta lēmumā „Par valsts īpašumu un tā konversijas pamatprincipiem”, tika vērsta uz to, lai maksimāli atbalstītu uzņēmējdarbību, izdarot investīcijas, subsidējot un kreditējot uz atvieglotiem noteikumiem.

Tāpat Ekonomikas ministrija atbildes rakstā paskaidro, ka Ministru Padomes 1993.gada 8.marta sēdē (sēdes protokols nr.12, 1.paragrāfs, 1. un 2.punkts) konceptuāli tika izskatīti jautājumi par privatizācijas procesa paātrināšanu un ministrijām tika uzdots sagatavot un iesniegt attiecīgus priekšlikumus. Kopīgais skaidrojums tika izdots, izpildot protokola 1.paragrāfa 2.punkta uzdevumu, un līdz ar to netika izdarīti grozījumi Ministru Padomes 1993.gada 10.februāra lēmumā nr.67 „Par pamatlīdzekļu pārvērtēšanu”.

Ekonomikas ministrija norāda arī uz to, ka Finanšu ministrijas nolikums, kas apstiprināts ar Ministru Padomes 1991.gada 20.decembra lēmumu nr.369, un Ekonomisko reformu ministrijas nolikums, kas apstiprināts ar Ministru Padomes 1993.gada 26.februāra lēmumu nr.100, paredzēja ministrijām tiesības izdot citām valsts un pašvaldību institūcijām, kā arī uzņēmumiem un uzņēmējsabiedrībām saistošus tiesību aktus.

Ekonomikas ministrija uzsver, ka kopīgajā skaidrojumā paredzētā investīciju ieguldīšana un bezprocentu aizdevums ir jautājums par privatizējamā uzņēmuma cenu, nevis jautājums par maksāšanas kārtību un maksāšanas līdzekļiem, ko regulē likuma „Par valsts un pašvaldību īpašuma objektu (uzņēmumu) privatizācijas kārtību” 9.pants.

Ekonomikas ministrija paskaidro, ka, lai noteiktu precīzāku mehānismu kopīgajā skaidrojumā paredzētās iespējas īstenošanai, tika izdots 1993.gada 28.decembra skaidrojums. Ekonomikas ministrija uzsver, ka „neatkarīgi no tā, vai pirkuma cena tiek samaksāta uzreiz, vai pakāpeniski, atliktais maksājums neietekmē maksāšanas līdzekļus vai privatizācijas metodi, kā to nepamatoti izteicis pieteikuma iesniedzējs”.

Bez tam Ekonomikas ministrija norāda, ka likuma „Par valsts un pašvaldību uzņēmumu nomu un nomu ar izpirkumu” 20.panta 8.daļa nosaka, ka nomniekam ir tiesības saņemt pirmā gada nomas maksu un izpirkuma maksu kā iznomātāja kredītu uzņēmējdarbības attīstīšanai uz visu nomas līguma darbības laiku. Tā kā likuma norma nenoteica kreditēšanas kārtību un mehānismu, kopīgais skaidrojums un 1993.gada 28.decembra skaidrojums to precizēja.

Ekonomikas ministrijas pārstāvis tiesas sēdē noliedza to, ka ar kopīgā skaidrojuma un 1993.gada 28.decembra skaidrojuma izdošanu būtu kaut kādā veidā pārkāpti tā laika likumi par privatizāciju, paskaidrojot, ka ir pilnīgi nepieņemami uzskatīt, ka, izdarot darbības, kas nav tieši paredzētas likumā, ir izdarīts likuma pārkāpums.

Tāpat Ekonomikas ministrijas pārstāvis arī tiesas sēdē uzsvēra, ka nepamatota ir pieteikuma iesniedzēja norāde uz kopīgā skaidrojuma un 1993.gada 28.decembra skaidrojuma neatbilstību likumam „Par valsts un pašvaldību īpašuma objektu privatizāciju”, kuru Saeima pieņēma tikai 1994.gada 17.februārī. Ekonomikas ministrijas pārstāvis argumentēja, ka jebkurš likuma, kā arī citu normatīvo aktu skaidrojums attiecas tikai uz tiem normatīvajiem aktiem, kas pastāvējuši šā skaidrojuma izdošanas laikā. Vērtēt skaidrojumu atbilstību spēkā esošajiem likumiem var tikai to likumu kontekstā, kādi bija spēkā šo skaidrojumu izdošanas laikā.

Satversmes tiesa, izvērtējot kopīgā skaidrojuma un 1993.gada 28.decembra skaidrojuma atbilstību likuma „Par valsts un pašvaldību īpašuma objektu (uzņēmumu) privatizācijas kārtību” 9.pantam, likuma „Par valsts un pašvaldību īpašuma objektu privatizāciju” 6.pantam un likuma „Par valsts un

pašvaldību uzņēmumu nomu un nomu ar izpirkumu” 8. un 20.pantam, un atzīstot pieteikuma iesniedzēja prasījumu par pamatotu,

secināja:

1. Saskaņā ar Finanšu ministrijas nolikuma, kas apstiprināts ar 1991.gada 20.decembra Ministru Padomes lēmumu nr.369, 7.5.1. punktu, Finanšu ministrijai bija tiesības izstrādāt un pēc saskaņošanas ar Grāmatvedības metodisko padomi apstiprināt visiem uzņēmumiem, uzņēmējsabiedrībām, iestādēm un organizācijām grāmatvedības kārtošana saistošus nolikumus, instrukcijas un ieteikumus, kā arī nepieciešamos skaidrojumus par to piemērošanu, un saskaņā ar 11.2. punktu Finanšu ministram savas kompetences ietvaros, izpildot un ievērojot spēkā esošos likumus un citus normatīvos aktus, bija tiesības izdot pavēles, instrukcijas un norādījumus, kas obligāti jāizpilda visām ministrijām, resoriem, apvienībām, uzņēmumiem, iestādēm un organizācijām neatkarīgi no to pakļautības, kā arī pilsoņiem, bet, ja nepieciešams, izdot ar citām Latvijas Republikas ministrijām un resoriem kopīgus normatīvos aktus.

Tātad, pamatojoties uz Ministru Padomes 1993.gada 8.marta sēdes protokolu nr.12 un saskaņā ar Ministru Padomes 1993.gada 10.februāra lēmumu nr.67, Finanšu ministrija bija tiesīga izdot to kopīgā skaidrojuma daļu, kas atbilst tā nosaukumam un regulē jautājumus par pamatlīdzekļu pārvērtēšanu uzņēmumu un uzņēmējsabiedrību grāmatvedībā.

2. Ekonomisko reformu ministrs, pamatojoties uz Ministru Padomes 1993.gada 26.februārī apstiprināto Ekonomisko reformu ministrijas nolikuma 7.4.punktu un ievērojot spēkā esošos Latvijas Republikas likumus un citus normatīvos aktus, bija tiesīgs izdot pavēles, kuras ir obligātas visām ministrijām un citām valsts un pašvaldību institūcijām, uzņēmumiem (uzņēmējsabiedrībām) un organizācijām, bet tikai savas kompetences ietvaros.

1993.gada 8.marta sēdē Ministru Padome uzdeva Ekonomisko reformu ministram „..kopīgi ar ieinteresētajām ministrijām sagatavot priekšlikumus par valsts uzņēmumu privatizācijas paātrināšanu. Izskatīt iespējas pārdot vai

privatizēt valsts uzņēmumus bez konkursa rīkošanas, ja tiek iesniegti ekonomiski izdevīgi piedāvājumi..” (sēdes protokols nr.12, 1.paragrāfs 1.punkts), un „..kopīgi ar ieinteresētajām ministrijām, ņemot vērā notikušo domu apmaiņu, sagatavot un iesniegt Valdībai priekšlikumus par grozījumiem Ministru Padomes 1993.gada 10.februāra lēmumā Nr.67 „Par pamatlīdzekļu pārvērtēšanu”. Paredzēt, ka uzņēmumiem, kuri tiek privatizēti vai pārdoti, netiek piemēroti pamatlīdzekļu pārvērtēšanas koeficienti” (sēdes protokols nr.12, 1.paragrāfs 2.punkts). Taču grozījumi Ministru Padomes 1993.gada 10.februāra lēmumā nr.67 „Par pamatlīdzekļu pārvērtēšanu” tā arī netika izdarīti, bet to vietā, pārkāpjot Ministru Padomes sēdē izteiktā pilnvarojuma robežas, tika izdots kopīgais skaidrojums.

3. Uz kopīgā skaidrojuma pamata Ekonomikas ministrija izdeva 1993.gada 28.decembra skaidrojumu.

Saskaņā ar 1993.gada 28.decembra skaidrojuma izdošanas laikā spēkā esošo 1993.gada 15.jūlija likuma „Par 1925.gada 1.aprīļa likuma „Ministru kabineta iekārta” atjaunošanu” 15.pantu Ekonomikas ministrijas Privatizācijas valsts ministram nebija tiesību izdot vispārsaistošu (ārēju) normatīvo aktu. Bez tam 1993.gada 28.decembra skaidrojums nebija publicēts, kas ir viena no obligātām prasībām, lai vispārsaistošs (ārējs) normatīvais akts stātos spēkā.

4. Satversmes tiesa, analizējot likumu „Par valsts un pašvaldību īpašuma objektu (uzņēmumu) privatizācijas kārtību”, likumu „Par valsts un pašvaldību uzņēmumu nomu un nomu ar izpirkumu”, likumu „Par valsts un pašvaldību īpašuma objektu privatizāciju”, kā arī likumu „Par privatizējamo valsts un pašvaldību īpašuma objektu (uzņēmumu) un to mantas novērtēšanas kārtību”, secina, ka šo likumu saturs un jēga jāizprot sasaistē ar Satversmes 64.pantu.

Izvērtējot ministriju tiesības izdot apstrīdētos normatīvos aktus, kā arī izvērtējot to saturu, Satversmes tiesa uzskata, ka ir jāvadās no varas dalīšanas principa, kas sevī ietver arī kompetences sadali starp likumdošanas varu un izpildvaru.

Demokrātiskā valstī likumdošanas vara pieder tautai un likumdevējam. Pārējām valsts institūcijām ir tiesības izdot vispārējo aktus (ārējus) likumpamatotus normatīvos aktus tikai tad, ja šīs tiesības ir īpaši deleģētas ar likumu. No tā izriet pārvaldes likumības princips, saskaņā ar kuru pārvaldes institūcija var darboties tikai likuma ietvaros.

Kopīgā skaidrojuma izdošanas laikā bija spēkā Satversmes 1.pants, kas nosaka, ka Latvija ir neatkarīga demokrātiska republika. 1993.gada 6.jūlijā Satversme stājās spēkā pilnā apjomā. Saskaņā ar Satversmes 64.pantu likumdošanas tiesības Latvijas Republikā pieder Saeimai, kā arī tautai Satversmē paredzētā kārtībā un apmēros.

Lai izlemtu jautājumu par to, kā kompetencē ir privatizācijas procesa noregulēšana, veidojot jaunu ekonomisko sistēmu Latvijas Republikā, jāņem vērā jautājuma svarīgums, kas rada nepieciešamību noregulēt to likumdošanas ceļā. Satversmes tiesa atzīst, ka šis jautājums ir likumdevēja kompetencē.

Šāda likumdevēja griba bija pausta Augstākās Padomes 1992.gada 3.marta lēmumā „Par valsts un pašvaldību īpašuma privatizācijas koncepciju un sagatavošanas programmu”. Ministru Padomei bija uzdots sagatavot likumprojektus privatizācijas jautājumos un iesniegt tos likumdevējam (6.punkts). Lēmuma 8.punkts nosaka, ka valsts un pašvaldību īpašuma privatizācijas programma tālāk attīstāma un konkretizējama katrā no šā lēmuma 6.punktā paredzētajiem likumiem, kā arī turpmākajos Latvijas Republikas Ministru Padomes normatīvajos aktos par privatizācijas jautājumiem.

Saskaņā ar šo Augstākās Padomes lēmumu tika pieņemti vairāki privatizācijas procesu regulējoši likumi, tai skaitā: 1992.gada 16.jūnija likums „Par valsts un pašvaldību īpašuma objektu (uzņēmumu) privatizācijas kārtību” un 1993.gada 23.februāra likums „Par valsts un pašvaldību uzņēmumu nomu un nomu ar izpirkumu”.

Ne likuma „Par valsts un pašvaldību īpašuma objektu (uzņēmumu) privatizācijas kārtību” 9.pants, ne likuma „Par valsts un pašvaldību uzņēmumu nomu un nomu ar izpirkumu” 8. un 20.pants, ne arī citi šo likumu panti

neparedz investīciju pielietošanu privatizācijas procesā ar nolūku samazināt objekta izpirkuma maksu, kā tas ir noteikts kopīgajā skaidrojumā un 1993.gada 28.decembra skaidrojumā. Tāpat šāda iespēja nebija paredzēta nevienā no 1992.gada 10.jūnija likuma „Par privatizējamo valsts un pašvaldību īpašuma objektu (uzņēmumu) un to mantas novērtēšanas kārtību” pantiem.

To, ka šis jautājums ir likumdevēja kompetencē, pierāda arī tā laika likumdošanas prakse. Ja likumdevējs būtu gribējis, lai valdība vai kāda no ministrijām noregulētu jautājumu par investīciju ieskaitīšanu privatizācijas objekta izpirkuma maksā nolūkā samazināt šī objekta cenu, tad tas būtu noteikts vai nu lēmumos par likumu spēkā stāšanos Augstākās Padomes darbības laikā vai arī Saeimas pieņemto likumu Pārejas noteikumos.

1994.gada 17.februārī, jau pēc apstrīdēto normatīvo aktu izdošanas, tika pieņemts likums „Par valsts un pašvaldību īpašuma objektu privatizāciju” likuma „Par valsts un pašvaldību īpašuma objektu (uzņēmumu) privatizācijas kārtību” vietā. Izvērtējot kopīgā skaidrojuma un 1993.gada 28.decembra skaidrojuma atbilstību šim likumam, ir jāņem vērā Latvijas tiesību sistēmas vienotības princips un valsts rīcības un tiesību pēctecības princips, kas izriet no 1990.gada 4.maija deklarācijas „Par Latvijas Republikas neatkarības atjaunošanu”, 1991.gada 21.augusta konstitucionālā likuma „Par Latvijas Republikas valstisko statusu”, Augstākās Padomes 1991.gada 29. augusta lēmuma „Par Latvijas PSR likumdošanas aktu piemērošanu Latvijas Republikas teritorijā”, kā arī tiesību normu hierarhiskā sasaiste, kas ir svarīga demokrātiskas un tiesiskas valsts tiesību sistēmas pazīme. Tāpēc Satversmes tiesa uzskata, ka pieteikuma iesniedzēja lūgums noteikt kopīgā skaidrojuma un 1993.gada 28.decembra skaidrojuma atbilstību 1994.gada 17.februāra likumam „Par valsts un pašvaldību īpašuma objektu privatizāciju” ir pamatots.

Likuma „Par valsts un pašvaldību īpašuma objektu privatizāciju” izstrādāšanas un pieņemšanas procesā Ministru kabinetam bija iespēja iesniegt priekšlikumus, lai tajā ietvertu kopīgajā skaidrojumā un 1993.gada 28.decembra skaidrojumā regulēto investīciju ieskaitīšanu privatizācijas objekta

izpirkuma maksā (bezprocentu aizdevuma došanu un tā norakstīšanu). Taču tas arī šajā likumā netika noteikts.

Nemot vērā iepriekšminēto, Satversmes tiesas uzskata, ka Ekonomisko reformu ministrija, izdodot kopīgo skaidrojumu daļā par investīciju ieskaitīšanu privatizācijas objekta izpirkuma maksā, un Ekonomikas ministrija, izdodot 1993.gada 28.decembra skaidrojumu, nepamatoti iejaucās likumdošanas sfērā. Tātad šie normatīvie akti ir *ultra vires* un nelikumīgi.

5. Lemjot jautājumu par laiku, no kura apstrīdētie normatīvie akti varētu zaudēt spēku, Satversmes tiesa izvērtēja kopsakarā tādus tiesību principus kā taisnīguma principu, likumības principu, varas dalīšanas principu un principu – uzticība tiesībām. Salīdzinot šo tiesību principu svarīgumu šajā lietā, būtiska nozīme ir tādiem principa – uzticība tiesībām elementiem, kā: sprieduma atpakaļejošā spēka ietekme uz publiskajām un privātajām interesēm; tiesisko attiecību, kas radušās uz kopīgā skaidrojuma pamata, ilglaicīgums; iespējamās izmaiņas tiesiskajā stāvoklī tiem privatizācijas subjektiem, kuri paļāvās kopīgā skaidrojuma un 1993.gada 28.decembra skaidrojuma likumībai, un citiem.

Pamatojoties uz Satversmes tiesas likuma 30.–32.pantu,

Satversmes tiesa

nosprieda:

Atzīt Finanšu ministrijas 1993.gada 30.aprīlī apstiprināto nr.047./475. un Ekonomisko reformu ministrijas 1993.gada 4.maijā apstiprināto nr.34–1.1.–187. kopīgo skaidrojumu „Par pamatlīdzekļu pārvērtēšanu uzņēmumu un uzņēmējsabiedrību grāmatvedībā” daļā par investīciju ieskaitīšanu izpirkuma maksā privatizācijas procesā un Ekonomikas ministrijas 1993.gada 28.decembra skaidrojumu nr.3–31.1–231 „Par kārtību, kādā piemērojams Finanšu ministrijas un Ekonomisko reformu ministrijas kopīgais skaidrojums „Par pamatlīdzekļu pārvērtēšanu uzņēmumu un uzņēmējsabiedrību grāmatvedībā”” par neatbilstošiem Satversmes 64.pantam, un spēkā neesošiem no sprieduma pasludināšanas brīža.

Spriedums stājas spēkā tā pasludināšanas brīdī. Spriedums ir galīgs un nepārsūdzams.

Spriedums pasludināts Rīgā 1998.gada 11.martā.

Satversmes tiesas sēdes priekšsēdētājs

A.Endziņš

Satversmes tiesas tiesnese

A.Ušacka

Satversmes tiesas tiesnese

I.Čepāne